

stillinger paa Charlottenborg. Disse aarlige Udstillinger ses nemlig at give en Brutto-Indtægt af nogle tyvetusind Kroner, hvoraf der rigtignok medgaaer en 5 til 6 Tusind Kroner til Omkostninger ved Udstillingen; men Resten er det aarlige Udbytte af Udstillingerne, og det er saa stort, at deraf kan afholdes bekvemt samtlige disse Udgifter, der i Motiverne med saa stor Anerkjendelse fremhæves som skete fra Udstillingsfondens Side til Støtte for Kunsten og til Afhølbelse af samtlige de Udgifter, der følge af de saa meget omtalte bebyrdende Forpligtelser for Udstillingsfondens lige over for Akademiet. Men, foruden at der altsaa bliver et Overflud tilbage af Udstillingsindtægterne, voyer jo den Udstillingsfond hvert Aar med sine egne Renter og Renteres Renter, altsaa steds hurtigere og hurtigere. Sammenholder man Alt dette, ser jeg ikke rettere, end at de Forpligtelser, der for Fremtiden komme til at paahvile Udstillingsfondens, ikke ere meget store, og man vil da vistnok finde, at det, som Udstillingsfondens nu har paataget sig, ikke er overordentlig meget. Den har paataget sig til Bygningens Opførelse at yde 150,000 Kr. og desuden 100,000 Kr., som den er villig til at laane imod at tilbagebetale dem i et vist Antal Aar. Men naar man ser hen til, at Fonden eier over 300,000 Kr., og at de Forpligtelser og Udgifter, den har paataget sig, ere saa smaa, som jeg har oplyst, forekommer det mig i alt Fald meget tvivlsomt, om man kan sige, at Fonden har gjort Alt, hvad den kunde, i saa Henseende. Man kan maasse indvende, at Fonden ikke selv kan raade over samtlige disse 300,000 Kr., fordi den selv har sørget for, at den er bleven bunden med Hensyn til de 100,000 Kr., eller endog mere, idet den har bedet om — det skete i 1874 —, at Ministeriet vilde approbere, at Summen blev saaledes sat fast, at der af Kapitalen kun skulde afholdes Udgifter til Understøttelse af Kunstnere og til Opfyldelse af Udstillingsfondens Forpligtelser lige over for Akademiet. Men det betyder naturligvis ikke Noget, thi lige saa godt, som dette kan slaas fast, kan det atter løses op og gjøres om, saaledes at Udstillingsfondens kan anvende Kapitalen til Byggeforetagendet. Navnlige forekommer det mig tvivlsomt, om Fonden virkelig har ydet Tilstrækkeligt, naar man sammenligner det, som den skal give, med det, som Statskassen skal give. Statskassen skal efter Lovforslaget nemlig ikke alene give Grunden, men desuden en Sum af 250,000 Kr. Naar man anslaaer Grunden til 200,000 Kr., giver Statskassen altsaa henved $\frac{1}{2}$ Million Kroner., medens Udstillingsfondens kun giver 150,000 Kr. og desuden det Laan paa 100,000 Kr., som den skal have fra Statskassen. Det er, forekommer det mig, en noget ulige Fordeling af Byrderne; men det er naturligvis meget vanskeligt for os, der staa udenfor, at have et fuldstændigt rigtig Skøn derom. Det forudsætter en meget nøiagtig Undersøgelse,

og det være meget langt fra mig at paastaa, at det vilde være rigtigt, om Thinget viste sig mistenktsomt eller fjendtligt lige over for Udstillingsfondens og de Betræbte, der fra Akademiets Side ere gjorte for, at skaffe de fornødne Lokaler. Jeg tror tværtimod, at det er rigtigt saa vidt muligt at indbefomme Akademiet og søge at skaffe sig de nødvendige Oplysninger over samtlige Forhold og at søge Sagen ordnet med saa stor Hurtighed, som det er muligt, for at man med fuldstændig god Samvittighed kan opfylde de Fordringer, der stilles fra Akademiets Side. Hertil udfordres imidlertid ikke saa lidt. Der udfordres en meget energisk og meget upartisk Undersøgelse fra Ministeriets Side, og for at en saadan Undersøgelse skal bære sin fulde Frugt og skal være virkelig, fuldt betryggende, tror jeg, at der maa bestaa et andet Forhold mellem Ministeriet og Thinget end det, der kan bestaa mellem dette Thing og dette Ministerium. Jeg ser ikke rettere, end at her er saa mange vanskelige Spørgsmaal, her er i det Mindste tilfyneladende saa megen gammel Scandrial i Akademiet, som der maa tages alvorlig fat paa, der er saa mange Pengeforhold, som maatte gjøres til Gjenstand for en meget kritisk og meget nøiagtig Undersøgelse, at det forekommer mig, at for at Folkethinget skulde kunne gaa til at bevilge saa store Summer, maatte det have den Betryggelse, at denne Sag laa i en Mandes Haand, om hvem man vidste, at han stod paa Folkethingets Standpunkt, at han ikke enten stod paa Akademiets Standpunkt eller i hvert Tilfælde stod paa et Standpunkt, som udelukkede en Forstaaelse af hele den Betragtning, der gjør sig gjældende i dette Thing. Derfor denne Betingelse var tilstede, forekommer det mig, at Thinget burde i denne Sag vise sig ikke akkurat billigt eller retfærdigt, men virkelig rundhaandet, thi, som Finantsudvalget har sagt ifjor, finder jeg, at det er et godt og smukt Formaal, der trænger til at fremmes. Den Betingelse er imidlertid aabenbart ikke tilstede. Jeg tror, at selv den høitærede Minister vil indrømme, at hvor mange gode Gjenstaber der end kan findes samlede i dette Ministerium, den gode Gjenstab har det ikke, at det er i Besiddelse af Folkethingets Tillid. Jeg tror aldrig, at Ministeriet har gjort Fordring paa denne Gjenstab; men naar det maa indrømmes fra begge Sider, undrer det mig ganske vist, at den ærede Minister har kunnet tro, at Folkethinget saadan uden Videre skulde gaa hen og bevilge saa store Summer med de Oplysninger, det har om Tilstandene paa Akademiet og om Tilstanden i Udstillingsfondens. Det forekommer mig, at det høitærede Ministerium maatte have sagt sig selv, hvad vistnok de fleste her i Landet sige sig, at det jo vel kan være, at Regjeringen kan sidde en Tid imod Folkethinget, men at man ikke kan gjøre sig Forhaabninger om, at man kan løse noget-